

РЕШЕНИЕ

№ 8206

гр. София, 20.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1230** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 171, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ).

Образувано е по жалба на С. М. С., ЕГН [ЕГН], чрез упълномощения адв. Й. Й., против Заповед № 63/10.01.2013 г. на В. началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с която е прекратен договор за военна служба № 1034 от 10.07.2012 г. на жалбоподателя, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. В устните състезания по делото от страна на неговия процесуален представител се релевират доводи, че отмяната на отнемането на допускане на С. до класифицирана информация, настъпила в хода на съдебното производство, е допълнителен аргумент за отмяна на оспорената заповед, която е мотивирана с отнемането на допуск. Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед се излагат в представените по делото писмени бележки. Искане за нейната отмяна и възстановяване на жалбоподателя на заемащата длъжност. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът - началник на Национална служба за охрана при Президента на Република България, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, по съображения, изложени в представените по делото писмени

бележки.

Административен съд София - град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Спорът относно допустимостта на жалбата е решен с влязло в сила на датата на постановяването му определение № 12773 от 03.10.2013 г. по адм.д. № 13276/2013 г. на ВАС – П. отделение.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Страните в процеса не спорят, че С. М. С. е бил на кадрова военна служба като вр.и.д. началник на сектор на сектор „Учебен“ в Националната служба за охрана.

Със Заповед № 125/25.01.2012 г. на началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, издадена на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за защита на класифицираната информация, е определен нов списък на длъжностите в НСО, за които се изисква достъп до класифицирана информация и сертификат за класифицирана информация на НАТО. В т. II, б. „В”, т. 2, б. „а” от списъка - приложение към цитираната заповед е посочено, че за заемана от жалбоподателя длъжност се изисква достъп за класифицирана информация за ниво „Строго секретно”.

На 10.01.2013 г. от Вр.ИД началник на НСО е издаден акт за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № ОТ – 01, с който на основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ), във вр. с чл. 40, ал. 1, т. 6 и т. 8, чл. 41, ал. 4 и чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЗКИ, е отнето разрешение № 1464/15.03.2010 г., издадено за достъп до ниво на класификация „Строго секретно” на С. М. С..

На същата дата в 12.41 ч. на полк. С. С. е връчено срещу подпис уведомление рег. № 5 от 10.01.2013 г., както и екземпляр от акта за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № ОТ-01 от 10.01.2013 г.

При тези фактически данни е издадена оспорената Заповед № 63/10.01.2013г. от началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с която поради отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация и предвид обстоятелството, че за заеманата от него длъжност, наличието на такова разрешение е задължително условие, на основание чл. 165, т. 7 от ЗВОСРБ, във вр. с §11, ал. 1 и ал. 4 от ПЗР на ЗОВОСРБ, е прекратен договорът за военна служба, жалбоподателят е освободен от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса, считано от 17.01.2013 г.

С вх. № 249 от 16.01.2013 г. на НСО е подадена жалба от С. до Държавната комисия по сигурността на информацията срещу Акт за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № ОТ-01/10.01.2013 г.

На свое заседание, проведено на 29.01.2013 г. Държавната комисия по сигурността на информацията е приела решение на основание чл. 66, ал. 2 от ЗЗКИ, с което е потвърдила издаденото от Национална служба за охрана отнемане № ОТ-01/10.01.2013 г. на разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Строго секретно” на С. М. С..

В с.з. на 20.11.2013 г. от жалбоподателя е представен акт за отмяна на отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № ОТ-04 от 11.11.2013 г.,

издаден от началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с който на основание чл. 99, т. 2 от АПК, във вр. с чл. 100 от АПК, е отменил свой акт № ОТ-01 от 10.01.2013 г. по отнемане на разрешение № 1497 от 12.03.2010 г., издадено за достъп до ниво „Строго секретно” на С. М. С..

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 161, т. 1 от ЗОВСРБ, вр. §11, ал. 1 от ПЗР на ЗОВСРБ – началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, където е служил жалбоподателят, по силата на предоставените му правомощия за прекратяване на договора за военна служба на служителите в НСО.

Не са налице съществени процесуални нарушения при издаването на оспорената заповед. Наистина в чл. 94, ал. 2 от ППЗОВСРБ е предвидено, че в случаите, когато военнослужещият обжалва отказа за издаване или отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация в законоустановения срок, както е било в процесния случай, 5 дневният срок за издаване на заповедта за прекратяване на договора за военна служба започва да тече след получаването на решението по жалбата. Издаването на заповед при несъобразяване с посочената разпоредба, би било съществено процесуално нарушение, ако в резултат на подадената жалба, актът за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация бъде отменен от Държавната комисия по сигурността на информацията. В настоящия случай, на свое заседание, проведено на 29.01.2013 г. Държавната комисия по сигурността на информацията е приела решение на основание чл. 66, ал. 2 от ЗЗКИ, с което е потвърдила издаденото от Национална служба за охрана отнемане № ОТ-01/10.01.2013 г. на разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Строго секретно” на С. М. С..

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, като към този момент Заповед № 63/10.01.2013 г. на В. началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с която е прекратен договор за военна служба № 1034 от 10.07.2012 г. на жалбоподателя, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса е била в съответствие с материалния закон. На основание чл. 165, т. 7 от ЗОВСРБ, договорът за военна служба се прекратява и военнослужещият се освобождава от военна служба без предизвестие при отказ за издаване, при отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация или при отказ на военнослужещия да подаде документи за проучване при условията и по реда на ЗЗКИ. Нормата на чл. 142, ал. 2 от АПК, обаче задължава съда да вземе предвид и фактите, настъпили след издаването на оспорения административен акт, за да бъде предотвратено настъпването на несправедлив краен резултат. Съгласно посочената норма, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. На това основание и предвид издадения в хода на настоящото производство, акт за отмяна на отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № ОТ-04 от 11.11.2013 г., издаден от началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с който на основание чл. 99, т. 2 от АПК, във вр. с чл. 100 от АПК, е отменил свой акт № ОТ-01 от 10.01.2013 г. по отнемане на разрешение № 1497 от 12.03.2010 г., издадено за достъп до ниво „Строго секретно” на С. М. С., процесната заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като към момента

на приключване на устните състезания пред настоящата съдебна инстанция, не е налице посоченото в нея правно основание за прекратяване на договора за военна служба на С. М. С..

С жалбата са направени и две други искания – за възстановяване на полковник С. М. С. на заеманата длъжност и за присъждане на обезщетение за оставане без работа в размер на месечното му възнаграждение за шест месеца. Тези искания следва да бъдат оставени без разглеждане като недопустими в настоящото производство по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 2 от ЗОВСРБ, когато заповедта за освобождаване бъде отменена, военнослужещият се възстановява в двумесечен срок на предишната или на друга длъжност, която съответства на притежаваните от него военно звание и професионална квалификация, ако подаде писмено заявление до министъра на отбраната в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение. Следователно възстановяването на служителя на длъжност е правна последица от отмяната на заповедта за освобождаване от военна служба, изрично предвидена в закона и за настъпването ѝ не е необходимо разпореждане на съда. Съдебна защита би била необходима едва при неизпълнение на законовата разпоредба.

Съгласно правилото на чл. 172, ал. 1 от ЗОВСРБ, при отмяна на освобождаването от съда военнослужещият има право на обезщетение в размер на месечното му възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. Когато през това време е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата във възнагражденията. Следователно, за да възникне правото на военнослужещия да иска обезщетение е необходимо заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на договора за военна служба да бъде отменена с влязло в сила решение. Към датата на подаване на жалбата пред съда, правото на обезщетение на жалбоподателя не е възникнало. Спорът относно присъждане на обезщетението има имуществен характер. Нормата на чл. 173 от ЗОВСРБ, разпорежда, че военнослужещият може да предявява иски за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, които са му причинени при или по повод изпълнение на военната служба. Ето защо, жалбоподателят следва да предяви иск по предвидения за това в закона ред след възникване на правото му на обезщетение - отмяна на оспорената заповед с влязло в сила решение.

При този изход на спора, деловодни разноски се дължат на жалбоподателя. Ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 500 лева, разходи за адвокатска защита съгласно договор от 28.01.2013г.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

Оставя без разглеждане искането на С. М. С. за възстановяването на заеманата преди освобождаването му от военна служба длъжност, като прекратява производството по делото в тази му част.

Оставя без разглеждане искането на С. М. С. за присъждане на обезщетение за оставане без работа в размер на месечното му възнаграждение за шест месеца, като прекратява производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. С., ЕГН [ЕГН], Заповед № 63/10.01.2013 г. на В. началника на Национална служба за охрана при Президента на Република България, с

която е прекратен договор за военна служба № 1034 от 10.07.2012 г. на жалбоподателя, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в запаса.

ОСЪЖДА Национална служба за охрана при Президента на Република България да заплати на С. М. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 лева /петстотин лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: